

[Krag.]

med Reparation af Lejligheder, vilde han faa at vide, at Betegnelsen derfor i Almindelighed er: Omforandring; men derfor vil den højtærede Minister dog paa ingen Maade finde det berettiget at bruge et saadant Udtryk i Lovsproget, enten det nu er i selve Loven eller i Bemærkningerne dertil, og hvis et saadant Udtryk ikke des mindre havde indsnæget sig, vilde jeg tro, at han vilde være taknemmelig for at blive gjort opmærksom derpaa.

Jeg vilde jo ogsaa antage, at den højtærede Minister kunde henvende sig til mange, f. Eks. indenfor Lærerkredse, særlig blandt de noget ældre, og gentagende finde skrevet i de officielle Bøger om denne eller hin, at han er barnefødt her eller der. Jeg nærer ikke Tvivl om, at den højtærede Minister vil finde det, og at der vilde være Erklæringer fra disse Folk om, at det virkelig er et almindelig brugt Udtryk; men jeg føler mig ganske overbevist om, at den højtærede Minister ikke et eneste Øjeblik vilde bruge det eller ønske det godkendt i Lovgivningssproget, enten det saa var indenfor selve Lovens Paragraffer eller i Bemærkningerne dertil.

Men da vi nu er kommet ind paa denne Sag, bliver jeg nødt til at nævne et Eksempel til, hvor den højtærede Minister har været grumme uheldig. Han har i Lovforslagets § 12, Stykke 7, faaet foretaget en Ændring, som er højst besyndelig. Der staar i den nuværende Lov: „Naar en Person opfylder Betingelserne for at være nydende Medlem af en anerkendt Arbejdsløshedskasse, kan han ikke staa kun som bidragydende Medlem.“ Dette „kun“ er af den højtærede Minister forvandet til „alene“, og alene kan jo i visse Forbindelser ogsaa betyde „kun“ — det skal jeg erkende — men hvad staar der nu? Der staar: „Naar en Person opfylder Betingelserne for at være nydende Medlem af en anerkendt Arbejdsløshedskasse, kan han ikke staa alene som bidragydende Medlem.“

Han kan ikke staa alene; nej, men han kan altsaa staa der, naar der er flere med? Det er et beklageligt Resultat af den højtærede Ministers Sprogrensning, men det er ikke desmindre saadan. Jeg henleder Ministerens Opmærksomhed herpaa og kunde vise ham en hel Række andre Punkter, hvor han ikke har haft mere Held med sig. Men det er naturligvis det mindre væsentlige, som jeg kun er kommet ind paa paa Grund af den Forargelse, den højtærede Minister lod skinne igennem sine Ord til mig i denne Forbindelse.

Den højtærede Minister siger i Anledning af mine Bemærkninger til § 4, sidste Stykke, om den Straf, der kan komme over Tillidsmandens Hoved, medens selve Arbejdsløshedskassen bliver fri for Straf, at han har tilstræbt en Skærpelse af den gældende Lovgivning. Hvis han har det, har han efter min Mening trods det juridiske Forsvar, han førte derfor, været lidet heldig dermed; men jeg kan naturligvis kun udtale min Tilfredshed med, at den højtærede Minister er enig med mig i, at paa dette Punkt maa vi have Bestemmelser ind om Bødernes Størrelse paa samme Maade, som det findes andre Steder i Lovforslaget.

Angaaende det andet Afsnit af Lovforslaget erkendte den højtærede Minister, at hans Formaal var at svække Direktoratets Indflydelse til Fordel for Arbejdsnævnet, og saa sagde Ministeren, at det troede han egentlig jeg maatte være en Ven af, da jeg dog bekendte mig til Selvstyrets Idé. Ja, det kan man jo godt sige, men man maa jo huske paa, at naar der er Tale om en kontrollerende Myndighed, gaar det ikke an at sige, at den skal beherskes af det Selvstyre, som udøves indenfor det Omraade, som skal kontrolleres, og det er det, den højtærede Minister er i Færd med. Kontrollen maa, hvis den overhovedet skal betyde noget, udøves af Institutioner, som er ganske uafhængige af dem, der skal kontrolleres, og det er det, som Arbejdsnævnet ikke er, saasom dets Flertal er sammensat paa den Maade, som det er den højtærede Minister bekendt.

Derfor gaar det ikke an — og ganske særlig ikke i Tider, der er præget saaledes som de, vi nu gennemlever, hvor man i mange Tilfælde tager letsindigt paa Forvaltningen af offentlige Kasser —, det gaar ikke an her i afgørende Grad at svække den Kontrol, som gennem Direktoratets Oprettelse er skabt.

At den højtærede Minister i denne Forbindelse fortæller mig, at han foretrækker Udgaven af mig fra 1921—22 frem til 1924 fremfor Udgaven af 1927, kan jeg kun beklage. Det er sjælden, man bliver mere attraaværdig, efter som Aarene gaar, og saaledes som den højtærede Minister har udviklet sig i den seneste Tid, ogsaa som det har fundet Udtryk gennem de Forslag, han her fremsætter, er han saa sandelig heller ikke blevet mere tiltrækkende for dem, der staar udenfor hans Kreds.

Den højtærede Minister talte saa om § 20, Iste Stykke, hvor Talen er om Udbetaling af Understøttelse under Strejke og Lockout, og den højtærede Minister sagde,